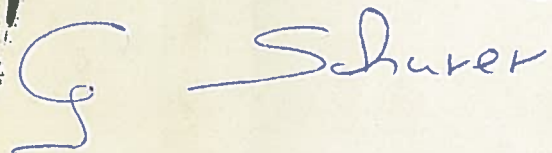

Spoken in de nacht

VOORPLAAT:

 G. Schurer

TEKENING:

Fred Abbingh

SPOKEN IN DE NACHT.....

Gerrit Schurer.

William Jones liep door de slaapkamer van zijn vader en zag een
voeten indrukte. Hij was van huis weggegaan en
liep nu met zijn rugtas op zijn rug, te zoeken naar
een nieuw en beter thuis. Het was al avond, toen
Hij zag de slaapkamer van zijn vader en had en hij had nu
al ongeveer een half uur gelopen. William was
een gewone jongen zoals jij (als je een jongen
cent) en ik.
Aan de hemel stonden die avond donkere sterren,
en de maan was ook te zien.
William enderde in het licht van de maan een huis.
een oud huis. Het zag er griezelig uit. De ramen
waren klein. De deur stond open, het alsof er
iemand door naar binnen was gekomen. William liep
er naar toe en leek ontvassen om zich heen.
in de vlakte waar hij liep was niemand behalve
hijzelf. Of was er nog iemand in het
geheimzinnig huis? Het was mogelijk. Als het
pandieten waren was hij verloren, want op hulp
hoelde hij zeker niet te rekenen. Maar als het
gewone eerlijke mensen waren kon hij om order
vragen.....
De man was onderhand weer achter de wolken,
die toech in geringe mate aanwezig waren, ver-
dwenen. Nu zag William bijna niks meer. Alleen het
huis dat het leek wel, dit rickell licht dit
strijde was nog zichtbaar.....
na eenid remax de dell. Het kraak remax de ran

HOOFDSTUK 1

William Jones liep door de sneeuw, die onder zijn voeten indrukte. Hij was van huis weggelopen en liep nu, met zijn rugtas op zijn rug, te zoeken naar een nieuw en beter thuis. Het was al avond, toen hij het ouderlijk huis verlaten had en hij had nu al ongeveer een half uur gelopen. William was een gewone jongen zoals jij (als je een jongen bent) en ik.

Aan de hemel stonden die avond honderden sterren, en de maan was ook te zien.

William ontdekte in het licht van de maan een huis; een oud huis. Het zag er griezelig uit. De ramen waren klein. De deur stond open, net alsof er iemand door naar binnen was gegaan. William liep er naar toe en keek ondertussen om zich heen; in de vlakke waar hij liep was niemand behalve hijzelf. Of toch??? Of was er nog iemand in het geheimzinnige huis? Het was mogelijk. Als het bandieten waren was hij verloren, want op hulp hoefde hij zeker niet te rekenen. Maar als het gewone eerlijke mensen waren kon hij om onderdak vragen.....

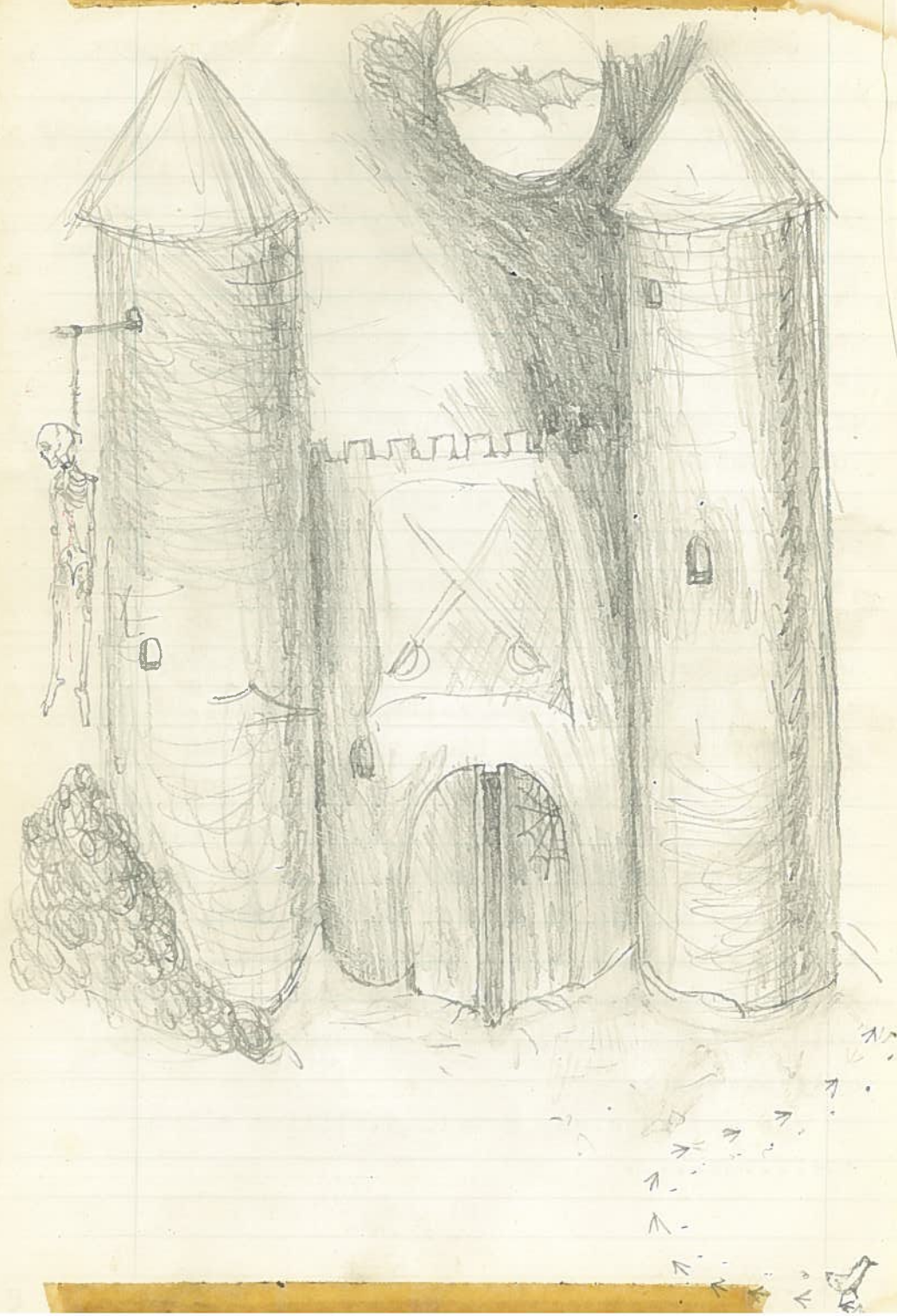
De maan was onderhand weer achter de wolken, die toch in geringe mate aanwezig waren, verdwenen. Nu zag William bijna niks meer. Alleen het huis dat, het leek wel, uit zichzelf licht uitstraalde was nog zichtbaar.....

William huiverde en hij bedacht dat hij nu ook veilig en wel thuis zou kunnen zitten. Naar huis teruggaan?? Nee dat nooit, ze zouden hem toch maar uitslachten. Dus verder dan maar weer. Hij zakte steeds dieper weg in de sneeuw en op het laatst kwam de sneeuw zelfs tot aan zijn heupen. Het lopen werd steeds moeilijker, maar hij wou het geheimzinnige huis toch bereiken. De maan kwam weer te voorschijn en het oude huis werd spookachtig verlicht. Hij hoorde een deur knarsen en huiverde voor de tweede maal. Hij bleef staan, want zijn voeten wogen als lood. Hij durfde niet verder, maar het moest want anders zou hij bevriezen. Om terug naar huis te gaan was het nu al te laat. Hij tilde zijn voet op en zette hem een meter verder weer in de sneeuw terug. Er was weer een geluid in het huis. Het klonk alsof er iemand ergens van af sprong. William beefde van angst en ook een beetje van de kou. Hij ging toch dapper door en na een tijdje was hij bij de voordeur. Hij duwde deze nog verder open dan hij al stond. Een afgrijselijk gekerm ging hem door merg en been. Hij keek nog eens om en ging toen, het nog steeds spookachtig verlichte huis binnen.... Binnen was alles ook spookachtig, maar werd niet verlicht, zodat William de helft niet eens zag. Hij liep voorzichtig de gang door en hoorde af en toe een plank onder zijn voeten kraken. Ook de drempel naar de kamer kraakte. Hij liep de kamer binnen en

hij zag dat het vuur brandde!!!Er zat een zwarte kat naast.Nu begreep hij het;de geluiden uit het huis waren van de kat afkomstig.Hij aaide de kat en ging daarna voor het vuur zitten en warmde zich.De kat kwam naar hem toe en vleide zich neer op zijn schoot.Luid spinnend likte de kat hem en viel uiteindelijk in slaap.William legde haar op de grond en bond zijn rugtas van de rug.Daarna haalde hij er zijn deken uit en ging deze uitspreiden.Daarna kroop hij er onder en viel na een uurtje in slaap.....

HOOFDSTUK 2

Het was midden in de nacht.Een uil riep.De kreet stierf lanzaam weg.William lag wakker,want de kat was op zijn deken gesprongen.Plotseling hoorde hij een deur kermen.Hij wist zeker dat dit in huis gebeurde,want er stond in de wijde omtrek geen ander huis.Hij pakte de kat op en zette haar voor de haard,waarin het vuur ondertussen was uitgegaan.Hij pakte zijn rugtas en haalde er de knuppel (voor alle zekerheid meegenomen) geruisloos uit.Hij stond op en liep er mee naar de deur.Voorzichtig opende hij deze en keek de lege gang in.Hij ging de gang in en zag dat de voordeur open stond.Hoe kon dat???Hij wist zeker dat hij de voordeur gisteren had gesloten.Er was dus nu iemand het huis in of uit gegaan.Hij sloop terug naar de kamer deur.Opeens hoorde hij in de kamer een geluid als dat van een vallende sleutel.De adem stokte in zijn keel.Hij liep toch de kamer in.Er was niemand te zien en ook lag er geen ijzeren voorwerp op de grond.De kat keek even op,maar ging daarna verder met wassen.De haard brandde weer!!Zou hij dan misschien geslaapwandeld hebben???William bleef nog een kwartier op en kroop daarna weer onder de wol.Het was kwart over één.75 minuten na het aanbreken van het spookuur.....
De kat was in slaap gevallen.William sliep snel.....

's Morgens werd hij wakker en dacht terug aan vannacht. Het vuur was eerst uit geweest en daarna weer aan, de deur was open geweest en er was een ijzeren voorwerp gevallen. William stond op en gooide wat houtblokken op het vuur. Hij was nieuwsgierig geworden en had besloten nog een paar dagen te blijven. William liep naar de keuken en haalde de kasten open. Ze stonden vol levensmiddelen!!!! Hoe was dat mogelijk?? Alles zou toch verrot zijn als het hier lang stond. Konden de gebeurtenissen van vannacht er wat mee te maken hebben?? Wie weet. De kat kwam de keuken in en miauwde. William had net het kattevoer gevonden en gaf de kat daar wat van. Met smaak werd het verorberd. William nam nu zelf ook wat te eten; hij had namelijk brood en kaas gevonden. Toen hij zijn maaltijd op had ging hij het huis verkennen. Eerst werd de kamer bekeken op bijzonderheden. Hij vond niets. Daarna werden de deur en de trap onderzocht, maar ook hier hetzelfde resultaat. Hij liep nu de trap op en arriveerde op de bovenverdieping. Ook hier viel weinig te ontdekken behalve dat alle deuren open stonden en in de kamers geen meubels waren te bekennen. William liep de wenteltrap in het torentje op en kwam op het dak, waar hij meteen zag dat de planken nog niet waren doorgerot. Verder zag hij

dat er iets in de wand van het torentje was geschreven. Na lang puzzelen las hij:

WIE HIER LANGER DAN DRIE WEKEN BLIJFT STERFT ALS HIJ HET GEHEIM NIET KENT.

Wat zou dat betekenen? De woorden die hij had gelezen maakten hem nieuwsgierig en hij besloot dat hij binnen drie weken zou proberen het geheim te ontdekken. Zolang zou hij dan hier blijven. Hij liep naar beneden en ging bij het vuur zitten. Hij besloot dat hij ^{van}avond maar eens goed vroeg naar bed ~~gaan~~ zou gaan. Zo gezegd, zo gedaan.

HOOFDSTUK 3

William was in de loop van de nacht naar de keuken verhuisd, omdat de kat steeds zat te miauwen. Er was een sterke storm opgestoken. De deuren klapperden en de ramen kraakten. De sneeuw joeg buiten langs de muren. Binnen was het gelukkig warm. William schrok plotseling wakker van een enorm geraas. Het was voor de tweede maal dat hij precies bij het aanbreken van het spookuur wakker werd. Hij sprong op en rende naar de kamer, omdat het geluid daar vandaan kwam. Nauwelijks had hij de deur opengedaan of hij zag het al. De kamer was, samen met de daarbovengelegen kamers, ingestort!!!

De sneeuw vloog in zijn haren, zijn neus, zijn noren en in zijn ogen. Ook bleef de sneeuw plakken aan zijn kleren. De kat kwam ook even kijken, maar die vond het wat koud en tochterig en verdween dus weer naar de keuken. William sloot de deur, maar het bleef toch nog waaien in huis; de voordeur stond, evenals de vorige nacht open. Hij sloot ook deze deur en ging toen weer naar de keuken. Er viel ook een ijzeren voorwerp. En toen opeens.....hield de storm op en werd alles stil. William liep naar de kamer om de schade op te nemen. Nauwelijks had hij een stap in de kamer gezet of hij kreeg een steen op zijn hoofd. Hij viel voorover en bleef zo liggen.

- 's Morgens-

William ontwaakte en voelde naar de buil die op zijn hoofd zat. Het was een kokkert.

De steen die daar voor gezorgd had lag naast hem op de grond. Maar, dat kon toch niet...

De kamer was net zo als gisteren, zelfs het haardvuur brandde. William keek naar boven in de veronderstelling dat er een steen uit de muur miste. Maar daar zaten alle stenen nog in. Nu wist hij het bijna zeker: dit huis was BEHEKST.....

Wat was de spreuk ook al weer die op de torenmuur stond? WIE HIER LANGER DAN DRIE WEKEN BLIJFT STERFT ALS HIJ HET GEHEIM NIET KENT.

Dus dan konden er dit soort dingen gebeuren??

Hij vroeg zich af hoe lang hij er nu was en kwam op drie dagen als je de avond van aankomst voor een dag telde. Hij had dus nog 18 dagen de tijd om het geheim te vinden. Wat zou er met de kat gebeuren als die langer dan drie weken hier was??? Zou die dan ook sterven? William besloot het niet af te wachten, maar een hok te bouwen voor het dier; een hok dat dicht bij het huis stond, dan zou hij haar elke dag te eten geven. Zelf zou hij de dagen dat hij hier was in een plankje krassen.

Dan kon hij ook niet vergeten hoe lang hij hier was.

William stond op en kleeedde zich aan. Daarna ging hij naar de keuken om te ontbijten. De kat zat op het aanrecht en had dus de drie weken nog niet overschreden. Maar wat was ze mager. Toen William hier drie dagen geleden kwam was ze dik geweest. William wou haar aaien, maar ze sprong weg. William liep achter haar aan en ontdekte een nest welpjes. De welpjes waren ook zwart; net als de moeder.

William pakte er een uit het nest en aaide het. Heerlijk zacht was dat diertje, en zo licht. Het diertje begon nu te miauwen en William zette het nu snel terug in het nest, waar moeder Natasha het begon af te likken. William haalde wat vlees en melk voor haar en Natasha at het smakkend op. William merkte nu dat ook hij honger had. Hij stond op en ging ook wat eten.

Na het eten ging hij de kou in om hout voor Natasha's hok te zoeken. Hij vond al gauw wat en met de hamer en de spijkers uit de schuur timmerde hij een hok in elkaar. Hij had het pas tegen het eind van de morgen af. Hij haalde enkele dekens uit een kast en spreidde ze op de grond uit. Daarna haalde hij Natasha en liet deze de dekens ruiken. Ze keurde ze goed en haalde de welpjes op.

William ging nu beginnen aan zijn middagmaal, dat bestond uit oud brood en harde kaas. De

middag die na het maal kwam was koud en donker. De kou kwam doordat de haard uit was gegaan en het was donker, omdat het de kortste dag van het jaar was.

William stak in het eind van de middag de haard weer aan en gooide er zoveel hout op dat deze in de nacht ook niet zou doven. Hij ging daarna even naar Natasha toe om haar eten te geven en kroop ~~da~~ toen dat gebeurd was zelf onder de wol.

De maan verlichte het oude huis spookachtig. Het scheen alsof alles in rust was. De ~~da~~ eeuwenoude dakpannen glommen door de gevallen ijzel. In het oude huis kraakte af en toe een deur. De woonkamer werd nauwelijks verlicht door de maan. Het vuur wierp grillige schaduwen op het behang en op het plafond. William lag onder zijn deken en sliep. Het was vijf minuten voor het spookuur. De maan verdween achter de wolken. De kamer was nu bijna donker. Alleen het haardvuur verlichte de kamer nog wat. Er kraakte ook weer een deur. In de verte sloeg een torenklok twaalf maal. Het spookuur was begonnen. Er kraakten nu verscheidene deuren in het huis. Soms kon je een diepe zucht horen. De eiken kamerdeur werd opengestoten en er verscheen een spookachtige gestalte in de deur-opening.

William schrok wakker en keek naar de gestalte. Het was een wit iets, maar je kon er toch doorheen kijken, kortom: het was een spook. Het spook sprak de historische woorden:
WIE HIER LANGER DAN DRIE WEKEN BLIJFT STERFT
ALS HIJ HET GEHEIM NIET KENT!
William was nu op het punt flauw te vallen. Het spook kwam op hem af. Hij viel flauw. Het spook ging naar de haard en blies het vuur uit, alsof het een kaarsje was. Daarna waarde hij nog een tijdje in de kamer rond, en loste bij klokslag één weer op. De deur werd door een onzichtbare hand dicht getrokken.....
Toen William bijkwam zag hij dat het vuur uit was. Er lag een briefje in. Hier stond op:
T U S S E N
Alleen maar een woord. Zou het een deel van het geheim zijn?? In ieder geval zou hij ook andere briefjes gaan zoeken.

William was nu al veertien dagen in het huis. Hij had al veel briefjes gevonden: een met "het", een met "zit", en nog een waar "geheim" op stond. William had daar van gemaakt: Tussen zit het geheim. Nu was alleen de vraag nog waar tussen. William stond de 14^e ochtend van zijn verblijf op. Hij was vandaag van plan naar het dorp te gaan, dat hij vanuit de toren had gezien. Hij kleedde zich aan. Hij ontbijtte niet, want er was niks meer te ontbijten. Natasha gaf hij het laatste stukje vlees. William was weer naar binnen gegaan en gooide nog wat hout op het vuur. Toen dat vlam had gevat sloot hij alle deuren en ging naar de stad*. Hij was van plan daar te proberen wat geld te verdienen voor wat brood, kaas, melk en vlees. Hij dacht er over na, waarom er geen spoken meer waren geweest. Had hij het geheim misschien al gevonden, zonder dat hij dat wist? Of zouden ze zomaar niet gekomen zijn? William liep hier over peinzend het dorp in. Hij liep naar een willekeurig huis en belde aan. Een mevrouw deed open. William vroeg: Kunt u ook een hulpje gebruiken? De vrouw in de deuropening antwoordde: Zeker wel, kom maar binnen. William liep de gang in en trok zijn jekker uit. Daarna liep hij achter

de vrouw de kamer in. Hij zag dat het daar een enorme bende was. Hij vermoedde dat hij deze zou moeten opruimen. Zijn vermoeden was juist. Als hij daar mee klaar was kon hij gaan stofzuigen. Na dat werkje kon hij de tafel gaan dekken. Op de vraag wat hij er voor kreeg antwoordde de vrouw: Tien gulden en een warme maaltijd. Dat was wel naar Williams zin. Hij toog dan ook snel aan het werk. De kamer opruimen en stofzuigen duurden het langst. De tafel dekken was hij wel gewend en daar was hij dan ook vlug mee klaar. De mevrouw was de hele ochtend in de keuken bezig geweest en zette een heerlijk maal op tafel. Na het maal gaf de vrouw hem tien gulden en stopte hem ook nog wat brood en kaas toe. William bedankte haar en vroeg haar of ze nog een paar adressen wist waar hij wat kon verdienen. Hij kreeg een paar adressen waar hij werkelijk werk kreeg.

+++++.....
Thuis gekomen bekeek hij eens wat hij vandaag had verdient;

drie broden

twee kilo vlees

drie liter melk

en nog 15 gulden.

Hij sneed een groot stuk vlees af en gaf het

HOOFDSTUK 6

De 21^e dag van Williams verblijf was aangebroken en nog kende hij het geheim niet.

William opende zijn ogen en keek recht in het zonlicht, dat door het raam naar binnen viel. Hij sloot zijn ogen snel, omdat het felle licht hem verblindde. Daarna kroop hij onder zijn deken vandaan. Hij kleedde zich aan en gooide, misschien wel voor de laatste keer in zijn leven, een paar houtsblokken op het vuur. Het was de laatste dag van de drie weken die als maximum mochten. Als hij wat vond, wat dan ook, was hij van plan nog een dag te blijven om te kijken of het het geheim wel was.

Vandaag zou hij zijn gewone gang gaan.

___ ??? ___ ??? ___ ??? ___ ??? ___ ??? ___ ??? ___

DE REST VAN DE DAG IS NIET BESCHREVEN, OMDAT DIT TE EENTONIG ZOU WORDEN. HET IS WEL AAN TE VRAGEN.

DE SCHRIJVER

___ ??? ___ ??? ___ ??? ___ ??? ___ ??? ___ ??? ___

Het is nu avond. William ligt onrustig in zijn bed te woelen. Vannacht moet het geheim bekend worden, omdat hij anders niet eens de kans heeft gehad het te ontdekken.

aan de kat. Zelf at hij wat brood en kaas. 's Avonds viel hij volgegeten in slaap. Hij had veel gewerkt, en na hard werken is het goed rusten.....

HIER IS EEN FOUT BEGAAN. ALS DE LEZER BLZ 15 OP DE PLAATS WIL DENKEN VAN NUMMER 16 ZAL HET WAT MAKKELIJKER LEZEN.

P.S. VOOR DE DOMMEN ONDER ONS: DE LEZER MOET DAN NATUURLIJK 16 OOK OP DE PLAATS VAN BLZ 15 DENKEN.

Terwijl hij ligt na te denken over zijn leven tikt de klok in de verte de tijd langzaam weg. William denkt aan zijn vader en moeder, zijn zusje en aan de verdere familie, maar vooral aan zijn meisje. Die weet waarschijnlijk niet eens dat hij weggelopen is.

Opeens slaat de klok twaalf maal. Nu zal het gebeuren.....

De kamerdeur gaat open en er verschijnt.....

een doorzichtige hand. Alleen die hand is er.

William loop er naar toe en het handje wijst naar boven. Even later verdwijnt het. William

besluit om maar naar boven te gaan. Kwaad kan het waarschijnlijk niet. Hij klimt de trap

op en ziet boven dat bijna alle deuren dicht zijn. Alleen de deur naar het dak toe is open.

Zou hij dan naar het dak moeten. Hij besluit ook deze trap op te klimmen. Hij loopt de trap op

en ziet bovenaan een spook staan, dat zegt:

GIJ ZULT MOETEN ZOEKEN OM HET GEHEIM TE VINDEN, ZOEKEN TUSSEN DE PLANKEN.

Het spook is verdwenen na het laatste woord.

William rent het dak op en begint te zoeken.

Na lang zoeken vind hij een ketting. Hij hangt hem om en wandelt naar de kantelen, omdat hij vandaar zijn huis beter kan zien. Opeens voelt

hij een koude adem langs zijn gezicht. Dan wordt hij geduwd en nog voordat hij heeft kunnen zien wie het was, valt hij voorover naar beneden, waar zijn lichaam op de bevroren grond te pletter valt. De bloedspetters vliegen in het rond. Wie heeft hem de duw gegeven?????

LEES WIE HEM DE DUW GAF IN HET VOLGENDE BOEKJE VAN DEZE SCHRIJVER, GETITELD „S.O.S.“

hij een koude adem langs zijn gezicht. Dan wordt
hij gedwongen en nog voordat hij heeft kunnen
zien wie het was, valt hij voorover naar beneden.
Waar zijn lichaam op de bevroren grond te
pletter valt. De bloedspettere vliegen in het rond.
Wie heeft hem de dwee gegeven?????

Op eens staat de kleine William naast de dwee
gebeuren. De Kamerling gaat open en de
een doorzichtige...
William loopt er naar toe en het dak is
naar boven. Even later verschijnt een
dat besluit de man naar boven te gaan
het waarschijnlijk...
op en het dak van het huis is open.
Zou hij naar beneden gaan? Hij besluit
op de trap te lopen. Hij loopt de trap ook
en ziet boven een spook staan. Het zegt:
GIJ ZULT NOETEN ZOEKEN OM MIJN GHEIN TE VINDEN,
ZOEKEN TUSSEN DE PLANKEN.

Het spook is verdwenen na het laatste woord.
William gaat terug naar beneden.
Na lang zoeken vindt hij...
LEES WIE HEM DE DWEI GAT IN HET VOLGENDE BOEKJE
VAN DENNEN SCHRIJVER, GELIJK "S.O.S."

NIETS UIT DIT BOEKJE MAG VERMENIGVULDIGD
WORDEN DOOR MIDDEL VAN DRUK, FOTOCOPIE, MICRO-
FILM OF OP WELKE ANDERE WIJZE OOK, ZONDER VOOR-
AFGAANDE SCHR. TOESTEMMING V/D SCHRIJVER.

